

UPANJE

(ali zakaj je to, kar šteje,
skoraj vedno očem nevidno)

Vera ni znanje o Bogu, ampak odnos med menoj in Bogom. Če bi bila vera zgolj veda o Bogu, se me sploh ne bi tikala. Tako pa se me, in to zelo, saj po njej vstopam v odnos z Bogom. In ta odnos, čigar pobudnik je vedno on, je odnos ljubezni.

Vera mi daje globoko gotovost, da me Bog ljubi, naj se mi zgodi kar koli. Naša moč je v veri, ki premaga svet, pravi Božja beseda. Če je vera gotovost, da nas Bog ljubi, je upanje prepričanje, da se v vsem skriva nekaj dobrega.

Vera se tiče našega odnosa z Bogom, upanje pa našega odnosa z vsem, kar je ustvaril, vključno z našim življenjem in nami samimi. Upati pomeni vztrajati, zavedajoč se, da se v vsem skriva nekaj dobrega in da je vse za kaj dobro.

Kdor je prepričan, da je vse za kaj dobro, mora v skladu s tem tudi živeti. Upanje lahko preprosto opredelimo v luči Božje besede o dveh svetopisemskih gorah, ki sta med seboj povezani: to sta Tabor in Kalvarija.

Jezus tja ni odpeljal vseh apostolov, ampak le tiste, ki so mu bili najbližji: Petra, Jakoba in Janeza. Ne smemo se pohujševati, če opažamo, da Bog ne ljubi vseh ljudi enako in jih svobodno izbira: nekatere pokliče in se jim razodene, drugih pa ne. Zato je bil tudi Jezus z nekaterimi tesneje povezan kot z drugimi.

Nekega dne je odpeljal omenjene tri na nenavaden izlet, na vrh »visoke gore« Tabor. Evangelij pravi, da se je tam »vpričo njih spremenil. Njegova oblačila so postala bleščeča, nadvse bela, da jih tako ne more pobeliti noben belivec na svetu. In prikazal se jim je Elija z Mojzesom in pogovarjala sta se z Jezusom (prim. Mr 9,2-8). Da bi učencem vidno razodel svoje božanstvo, je Jezus uporabil »posebne učinke« in se jim prikazal v bleščeči svetlobi – kot da bi za trenutek odprl špranjo v svoji človeški naravi in jim dal pokukati, kaj se skriva za njo. Učenci so se zrl v božanstvo Božjega Sina, a ne za dolgo, ker jih je svetloba zaslepila. Matejev evangelij pravi, da so »padli na obraz«, Lukov pa, da jih je »premagal spanec«. Očitno se je po teh opisih zgledoval tudi Dante, ki v svoji Božanski komediji pravi: »In padel sem, kot pade truplo.« V evangelijih učenci pred čudovitimi in pomembnimi prizori, kot je bil ta na gori Tabor, navadno zaspijo ali omedlijo. Enako se jim je zgodilo v vrtu Getsemani, ko jih je Jezus prosil, naj z njim molijo. Lahko bi rekli, da so najpomembnejše trenutke z Jezusom prespali. To ni očitek, ampak opazka. Naša človeška narava pred pretresljivimi dogodki ne more obdržati odprtih oči, zato se zateka k najrazličnejšim oblikam odtujevanja. Kadar česa ne moremo več prenašati, si poiščemo razne zasilne izhode in evakuacijske poti. Vsi imamo svoja skrivališča, kamor bežimo pred resničnostjo. Kadar moralistično presojava negativne sodobne pojave, kot so alkoholi-

KAZALO

Predgovor	5
Uvod (Najmanjši skupni imenovalec)	9
Vera (ali zakaj je zavest o tem, da me Bog ljubi, pomembnejša kot to, da obstaja)	37
Upanje (ali zakaj je to, kar šteje, skoraj vedno očem nevidno)	65
Ljubezen (ali zakaj je vse drugo zapravljanje časa)	89
Svobodno dihanje (ali kakšne sledove pušča Sveti Duh)	115
Sklep (Nekaj navodil za delanje čudežev)	141